

## **Vasiyetimdir: CANAN**

Bu konuda yazı yazma teklifini aldıktan sonra aklıma gelen ilk üç şeyi sizinle paylaşmak istiyorum. İşlerimle olan duygusal bağımı vasiyetimden ayrı tutarak, kültürel bir üretim olduğunu düşündüğüm yapıtlarımın ticari bir dolaşıma girmesi durumunda kızımın bu dolaşımdan gerçek hakkını alabilmesinin ne kadar önemli olduğunun altını çizmek istiyorum.

Samimi bir yapıt, sanatçının içsel, fiziksel ve zihinsel yaşamının somutlaşmış olarak dışavurum halidir. Hem bireysel ve toplumsal hayattan beslenir, hem de bireysel ve kolektif bilinçaltından. Sanat yapıtları görsel hafızanın koruyucularıdır ve görsel tarihi yazarlar. Bu anlamda sanat yapıtı sergilenmeye başladığı andan itibaren kamuya açılmıştır ve kamusallaşmıştır. Yapıtın özel ya da kurumsal bir koleksiyonda olması onun kamulaşmış olduğu gerçekliğini değiştiremez. Dolayısıyla özel ya da kurumsal koleksiyoncular sanat yapıtının gönüllü koruyucularıdır; sahipleri değil. Kendi korumaları altına almayı kabul ettiklerinde, yapıtları korumak ve kamuya açma yükümlülüğünü de kabul etmiş olmaları gerekir. Ve bu görevi yerine getirirken sanat yapıtını sanatçının uygun gördüğü şekilde sergilemekle yükümlüdürler. Çünkü yapıt ancak ve ancak sanatçının belirlediği şekilde izleyicinin algısına hitap edecek ve o zaman gerçek anlamıyla izleyiciye ulaşacaktır. Yapıtlarımın depolarda saklanması yerine kamusal alanlarda sergilenmesini vasiyet ediyorum.

İşlerimi 2010 öncesinde her ne kadar Canan Şenol olarak imzalamış olsam da sergilenirken ismimin CANAN olarak yazılmasını vasiyet ediyorum.

Yarım kalmış işlerimin bitirilmesine, atölyemde kalan işlerin tasnif edilmesine gerek görmüyorum. Bitmemiş işler bitmemiştir; onlar üzerinde nasıl bir düzenleme yapacağım konusunda kimse fikir yürütemez, bitirmedığım için ben bile tahmin edemem. Onlar bir sanatçının zihinsel egzersizleridir, yarım kalmış sanat yapıtları değil!